

Bedkommende maa dog tillade mig ligefrem at erklære, at jeg er overbevist om, at den Dag, da man kan forhindre en saadan Skrivefrihed i Danmark, da er det ude med Friheden i Danmark, og jeg skal tilføie, at den Dag, da Ministeriet ret alvorligt vil forhindre, virkelig vil forhindre saadanne Angreb i Pressen, den Dag troer, jeg det er ude med Ministeriet. Den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing lovpriiste ogsaa forleden Ministeriets venlige Sindelag imod Pressen, og gjorde det ved at sammenligne nærværende Lovudkast fra 1850 med den slemme Lov fra 1799. Jeg vil slet ikke benægte, at Ministeriet kan være meget venligstindet imod Pressen forøvrigt, skjøndt det ikke ganske bestemt fremgaaer af det Lovudkast, som vi have faaet; men det forekommer mig, at man pleier ikke i saa stærke og varme Ord at rose Noget, fordi han gjør Noget, som han ikke kan undlade, for vi maae huske paa, at imellem 1799 og 1850 ligger Aaret 1848 og Grundlovsaaaret 1849, og, selv om Regjeringen havde, hvad jeg ikke kan tiltroe den, Sind til at optræde imod Pressen paa samme Maade, som Regjeringen i 1799 optraadte imod den, saa kunde den aabenbart ikke gjøre det, og altsaa er det heller ikke saameget at rose, at den ikke har gjort det. Den ærede 6te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Mourier) kunde idag slet ikke finde sig i, at man kaldte Pressen et simpelt Redskab; nu, jeg veed saamænd ikke, om der er Noget, som har kaldt den et simpelt Redskab; jeg skal gjerne, isald det kan forsones ham med min Tankegang, kalde den et meget kunstigt Redskab; men den er da dog virkelig et Redskab og det er kun, hvor Pressen bruges som Redskab, at man bliver istand til at begaae en Forbrydelse paa den Maade, en Forbrydelse, som jo forøvrigt ogsaa kunde begaaes med ligesaa stor Virkning igjennem det lille simple Redskab, nemlig igjennem den Mund, som vi allesammen have. Idet jeg slutter, skal jeg endnu kun tillade mig at lægge baade det høie Ministerium og Rigsdagen et Par Linier paa Hjerte, der lyde saaledes: „Frihed er bedre end meget Guld, var hele Verden end deraf fuld,“ og dertil føie et Par andre Linier: „Frihed for Alt, hvad der stammer fra Aand, hvad ikke ændres, men arges ved Vaand.“ Sluttelig skal

jeg erklære, at jeg naturligviis ogsaa stemmer for Nedfattelsen af et Udvalg, stemmer derfor, blandt Andet af den Grund, at et saadant Udvalg vilde kunde tilkalde baade Bogtrykkere og Boghandlere og hvem Andre, der ere nøie bekendte med det hele Bogvaesen, for at man ogsaa af deres Mund kunde faae at høre, hvor aldeles utaalelig det nærværende Lovudkast er (Hør!). Men, idet jeg stemmer for Nedfattelsen af et Udvalg, for at en Erklæring ogsaa kan komme fra deres Mund, vedbliver jeg at forbeholde mig Frihed til, hvis Sagen kommer til anden Behandling, eller, isald den ogsaa skulde komme til tredie Behandling, til det Yderste at forfølge den, til det Yderste at stemme mod den og til det Yderste at stemme for, at den gaaer samme Vej som Giftloven.

Tfcherning: Det er et besynderligt Phænomen, at et Lovudkast, hvorom næsten Alle de, som hidtil have talt, idetmindste paa Gen nær, have været enige i, at det burde bringes et Stadium længere frem i Behandlingen, har været Gjenstand for saa lange Forhandlinger; og man begriber næsten ikke ret, hvad Grunden kan være dertil, thi man skulde ikke synes efter de forskellige Udtalelser, at Lovgivningsværket kunde være saa saare vigtigt i denne Retning. Paa den ene Side siger man, at man er godt fornøiet med det, man har — og det modsiges egentlig ikke; — og paa den anden Side siger man, at man er inderligt fornøiet med det, man faaer — og det finder overordentlig stor Modsigelse. Men Ingen har dog rigtigt kunnet sige, hvad de vilde have i saa Henseende, thi indrommet have de, at det, de havde, var kun godt, fordi det ikke blev brugt (Ja!).

Forinden jeg nærmere gaaer ind paa at undersøge, hvad Aarsagen er til dette besynderlige Phænomen, ikke fordi jeg vil lægge nogen Hindring i veien for at fremme Loven, men fordi jeg vil bidrage Mit til, om det skulde være muligt, ved 2den Behandling dog at faae Noget ud deraf, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa en Misforstaaelse, hvori den ærede sidste Taler uidentivt er falden; han har nemlig af den Bestemmelse, som siger, at ingen Rigsdagsmand kan tiltales for hvad han siger her i Thinget, villet udlede en fuldkommen